

IZPROTOT UPURI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 1:2–15; Ebr. 10:3–10; 2. Moz. 12:1–11; 1. Kor. 5:7; Hag. 2:7–9; Jes. 6:1–5; Atkl. 4:7–11.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņi dziedāja jaunu dziesmu, sacīdami: ‘Tu esi cienīgs ņemt grāmatu un atvērt tās zīmogus, jo Tu tapi nokauts un esi atpircis Dievam ar Savām asinīm cilvēkus no visām ciltīm, valodām, tautām un tautībām’” (Atkl. 5:9).

Kad Jēzus nāca pie viņa, Jānis Kristītājs paziņoja: “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaulē grēku” (Jņ. 1:29). Tā bija nepārprotama atsauce uz dzīvnieku upurēšanas ideju, kas norādīja uz Kristus aizstājošo nāvi visas cilvēces labā.

Bībelē mēs nevaram izvairīties no dzīvnieku upurēšanas tēmas. Kā sarkans paveiciens tā vijas cauri visām tās lappusēm un spēlē galveno lomu Atklāsmes grāmatas grandiozajā ainā, kur Jānis tiek aizvests Dieva troņa telpā (Atkl. 4. un 5. nod.). Fakts, ka Jēzus parādās šajā galvenajā ainā, izskatoties kā nokauts jērs (Atkl. 5:6), ir svarīga atslēga, lai izprastu visu pravietisko epizodi.

Šonedēļ mēs apskatīsim dažas no upurēšanas tēmām, lai padziļinātu mūsu izpratni par Jēzu, nogalināto Jēru, nepārprotamo troņa zāles galveno varoni. Viņš tiek pieņemts kā cienīgs tur, kur neviens cits nav cienīgs ieiet, un Viņa unikālais cienīgums liecina par to, ko Tas Kungs paveica caur upurēšanas sistēmu. Tas atklāj Viņu kā bezgalīgas mīlestības Dievu, kurš nesa vislielāko upuri – par šo veikumu mēs un citi Visuma intelekti brīnīsimies mūžīgi.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. maijā.

Veltīgi upuri?

Dažreiz divu ideju pretnostatīšana var būt ļoti pamācoša. Daudz var uzzināt par upurēšanas būtību Bībeles skatījumā no brīža, kad Dievs faktiski noraidīja Savas tautas upurus.

Salīdziniet Jes. 1:2–15 ar Jes. 56:6, 7 un Ps. 51:17. Kādas svarīgas mācības par upurēšanu šeit tiek mācītas? _____

Šī traģiskā epizode Israēla vēsturē nebija pirmā reize, kad Dievs noraidīja upuri; kaut kas līdzīgs notika pestīšanas vēstures sākumā, kad Dievs apstiprināja un atzina Ābela upuri, bet ne Kaina upuri. Šis agrīnais stāsts dod mums vēl vienu iespēju pretstatīt pieņemamus un nepieņemamus upurus. (Sk. 1. Moz. 4:3–7 un Ebr. 11:4.)

Jesajas laikā Israēls izlikās par garīgu, tikai mentāli atšķeksējot reliģiskos pienākumus, lai ar minimāliem mēģinājumiem patikt Dievam varētu dzīvot tālāk pēc saviem ieskatiem. Viņu upuri bija noenkuroti sevī (tāpat kā Kaina upuris), nevis tādā attieksmē, kas nozīmētu nodošanos un pakļaušanos Dievam.

Tas ir tas pats gars, kas aktivizē šīs pasaules valstības: pašpietiekamības gars. Kains dzīvoja, kā viņam patika, un pienesa Dievam tikai rituālu pēc saviem ieskatiem. Var tikai pieņemt, ka viņš uzskatīja Dievu par neērtību, par šķērslī savas dzīves ceļā, bet baidījās no Dieva pietiekami, lai izliktos par garīgu.

Turpretī Ābels pienesā Dieva prasīto upuri, kas liecināja par apsolījumu, ko Dievs bija devis par Mesijas atnākšanu (1. Moz. 3:15), – jēru, kas norāda uz Kristus pestīšanas darbību Golgātā.

“Ābels ņēma vērā atpestīšanas lielos pamatprincipus. Viņš sevi atzina par grēcinieku un saprata, ka grēks un tā alga – nāve – tam neļauj tuvoties Dievam. Viņš pienesā nokauto upuri, ziedoto dzīvnieku, tādā veidā atzīdams pārkāptā likuma prasības. Redzot izlietās asinis, viņš raudzījās uz Upuri nākotnē – pie krusta Golgātā mirstošo Jēzu un, uzticēdamies šai paredzētajai atpirkšanas maksai, saņēma apliecinājumu, ka ir taisns un viņa upuris tiek pieņemts” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 72. lpp.).

Cik svarīgi sevi pasargāt no izlikšanās, ka esam garīgi! Kā katrs no mums var piedzīvot, ko nozīmē pilnībā pašlautes uz Jēzus nāvi kā mūsu vienīgo pestīšanas cerību? _____

Vēršu un āžu asinis

Daži ir kritizējuši visu upurēšanas konceptu, apgalvojot, ka tas ir nežēlīgs, skarbs un savā ziņā negodīgs. Tomēr tieši tā ir būtība. Kristus nāve bija nežēlīga, skarba un negodīga – nevainīgais mirst vainīgo dēļ. Tā bija nepieciešama, lai atrisinātu grēka problēmu. Visi šie skarbie, nežēlīgie un negodīgie upuri norādīja uz Kristus nāvi.

Izlasī Ebr. 10:3–10. Ko šī Rakstu vieta mums māca par upuriem, ko Dieva ļaudis pienesa Vecajā Derībā? Ja tie nevarēja glābt grēciniekus, kāpēc tos vispār pienes? _

Jēri un citi upura dzīvnieki bija tikai simboli, kas norādīja uz Dieva Jēra izpirkšanas upuri. Tie bija ticības darbi, kas grēciniekiem sniedza taustāmu veidu, kā paust ticību gaidāmā Mesijas darbam. Mēs bieži saucam šos simbolus par “tipiem”, kas savu piepildījumu gūst “antitipos” vai ar paredzētā notikuma piepildīšanos. Daži pat ir aprakstījuši upurus kā “mini-pravietojumus” par Jēzus nāvi pie krusta.

Rituāli, kas saistīti ar upurēšanu, nedaudz atgādināja ceļojuma apmaksu. Iegādājoties vilciena, autobusa vai lidmašīnas biļeti, jūs uzreiz nesaņemat braucienu, par kuru esat samaksājuši. Tā vietā jums tiek izsniegta biļete vai iekāpšanas karte – nākamā brauciena simbols vai solījums. Jūs varat sēdēt uz šīs papīra lapas, cik vēlaties, tomēr tā jūs neaizvedīs uz galamērķi. Kad esat iekāpuši transportā un ceļojums ir sācies, jūt tomēr esat saņēmuši to, par ko samaksājāt: papīra biļete kļūst nevajadzīga.

Tā tas bija ar upura dzīvniekiem. Tiem bija svarīga loma, taču, tiklīdz tika pienests īstais upuris, tie kļuva bezjēdzīgi – realitāte, kas tika attēlota, kad Jēzus nāves brīdī plīvurs starp Svēto un Vissvētāko vietu zemes svētnīcā tika pārplēsts. “Un priekšgars Templī pārplīsa divos gabalos no augšas līdz zemei” (Mk. 15:38). Visa upurēšanas sistēma, templis un viss pārējais norādīja uz Jēzus nāvi pie krusta. Kad Jēzus piepildīja Savu apsolījumu pie krusta un uzvarēja nāvi, tipi kļuva nevajadzīgi.

Padomājiet par to, cik ļauns ir grēks, ja tikai iemiesotā Vārda (Jēzus) nāve (sk. Jņ. 1:1–3, 14) varēja to izpirkt! Ko tam vajadzētu stāstīt par to, kādai jābūt mūsu attieksmei pret grēku? _____

Pashā jērs

Atklāsmes grāmatā Jēzus ir minēts kā “Jērs” gandrīz trīsdesmit reižu. Jau no pestīšanas plāna pirmajām dienām Dieva ļaudis ir izmantojuši jērus kā simbolu gaidāmajam Mesijam. Ābels upurēja “sava ganāmpulka pirmdzimto” (1. Moz. 4:4, NKJV), un, pirms Israēls devās no Ēģiptes uz Apsolīto zemi, viņiem tika dots norādījums izpirkt katru pirmdzimto ar vienu gadu vecu jēru (2. Moz. 12:5).

Izlasi 2. Moz. 12:1–11, Jes. 53:7, 8, 1. Kor. 5:7 un Atkl. 5:6. Ko šie panti mums māca par Jēzu kā Pashā svētku upuri? Ko tas nozīmē katram no mums? _____

Vairākus gadus pēc Kristus nāves, augšāmcelšanās un debesbraukšanas Pēteris pārdomāja notikušo un rakstīja: “Jūs zināt, ka esat ne ar iznīcīgām lietām – sudrabu vai zeltu – atpirkti no savas aplamās dzīves, mantotas no tēviem, bet ar Kristus, šī bezvainīgā un nevainojamā Jēra, dārgajām asinīm” (1. Pēt. 1:18, 19).

Jēzus dzīvoja tāda cilvēka dzīvi, kas apmierināja Dieva svētumu; mēs pārējie esam grēkojuši, un veids, kā mēs pavadām savu grēcīgo dzīvi, burtiski stāsta melus par mūsu Radītāja dabu.

Jēzus tomēr kļuva par “pēdējo Ādamu” (1. Kor. 15:45). Tur, kur mums neizdevās, Viņš dzīvoja bez vainas. Savā cilvēcībā Viņš bija viss, kam vajadzēja būt cilvēku ciltij. Viņš lieliski atspoguļoja Dieva godību. “Ja tu mani esi redzējis,” Viņš sacīja Filipam, “tu esi redzējis Tēvu” (Jņ. 14:9).

Jēzus tika sist krustā Pashā svētkos, vēl vairāk norādot, ka Viņš ir Jēra antitips. Jņ. 18:19, 20 Jēzus teica, ka Viņš “atklāti ir runājis” par Savu mācību. Parālēli tam, kas attiecas uz Pashā jēru 2. Moz. 12:5, 6, Israēla bērniem tika dots norādījums izvēlēties jēru Pashā svētkiem un “paturēt to” vai izlikt to apskatei pirms upura. Kad Augstais priesteris jautāja Jēzum par Viņa mācībām, Jēzus atsaucās uz faktu, ka Viņš pats bija izstādīts templī, lai ikviens varētu apdomāt. Viņa dzīve, Viņa darbi, Viņa mācība – tas viss atklāja, kas Viņš patiesībā bija. Viņš ir Jērs bez vainas, Dieva visspēcīgākā taisnības un godības izpausme.

Kādos veidos mēs varam labāk atspoguļot Jēzus nevainojamo raksturu savā dzīvē?

Jēzus templī

Visā pestīšanas stāstā valda spriedze. Dievs vēlas atjaunot kopību, ko mēs reiz baudījām kopā ar Viņu, un ilgojas tuvoties mums. Bet grēcinieku ievēšana Viņa klātbūtnē tos iznīcinātu. “Jo tu neesi Dievs, kam patik bezdievības pilna cilvēka daba,” raksta Dāvids, “un, kas ļaunu dara, lai netuvojas Tev” (Ps. 5:5). Tajā pašā laikā Dāvids arī raksta: “Bet es drikstu nākt Tavā namā pēc Tavas lielās žēlastības, pielūgt Tevi bijībā Tavā svētnīcā” (Ps. 5:8).

Izlasi Hag. 2:7–9. Kad tika celts otrs templis, praviētis Hagajs deva pārsteidzošu solījumu: jaunais templis būs krāšņāks par iepriekšējo. Kas bija domāts ar šo pravietojumu? _____

Kad Salamans iesvētīja pirmo templi, Šekinas godība – Dieva klātbūtne, kas bija padarījusi Israēla bērnsu ceļā uz Kanaānu, – piepildīja templi, un tāpēc priesteri nevarēja palikt, lai pabeigtu savu kalpošanas darbu (1. Ķēn. 8:10, 11). Kad tika iesvētīts otrais templis, trūka derības šķirsta (kas ainoja Dieva troni), jo Jeremija to bija paslēpis. Burtiskā Dieva klātbūtne šoreiz nepiepildīja templi. Tas bija sirdi plosošs. Kā gan Hagaja apsolījums varēja piepildīties?

Tieši otrajā templī Jēzus, iemiesojies Dievs, ienāca ar Savu klātbūtni, miesā un asinīs. Pats Dievs bija nonācis aiz priekškara, lai kļūtu par vienu no mums un pievienotos mums šajā sagrautajā pasaulē. Tā kā Dieva Dēls kļuva par Cilvēka Dēlu, mēs varējām skatīt Viņa vaigu, dzirdēt Viņa balsi un liecināt, piemēram, ka Viņš ir pieskāries nešķīstam spitālīgajam un darijis to veselu (Mt. 8:3). Tā vietā, lai mūs tuvinātu Dievam, Viņš tuvojās mums. Viņš personīgi nonāca pie mums. Nav brīnums, ka Bībelē par Jēzu ir teikts: “Redzi, jaunava būs grūta un dzemdēs Dēlu, un Viņa vārdu sauks Imanuēls, tulkojumā: Dievs ar mums” (Mt.1:23). Padomājiet, ko tas nozīmē: Visuma Radītājs nonāca pie mums, lai ne tikai dzīvotu mūsu vidū, bet arī mirtu par mums.

Krusts ir līdz šim lielākā Dieva mīlestības izpausme. Kādos citos veidos mēs varam pamanīt un piedzīvot Dieva mīlestības realitāti? _____

Jo Tu radīji visas lietas!

Dažos gadījumos pravieši vīzijā ir tikuši pietiekami tuvu Dievam, lai viņiem būtu ļauts redzēt Dieva troni. Ecēhiēls to redzēja augstu virs izplatījuma (Ec. 1:26); Jesaja Debesis apmeklēja templi, lai to skatītu (Jes. 6:1), un vienā no mums sniegtajiem skaidrākajiem aprakstiem Jānis tika pavadīts turp vīzijā Atkl. 4. un 5. nodaļā. Vecās Derības tipi svētnīcas dievkalpojumā norādīja, ka pastāv tikai viens ceļš, pa kuru cilvēce var nonākt Dieva klātbūtnē: caur Kristus asinīm (sk., piem., 3. Moz. 16:2, 14).

Izlasī Jes. 6:1–5 un Atkl. 4:7–11. Kādi šo divu vīziju elementi ir līdzīgi? Pievērsiet uzmanību notikumam secībai: kura tēma tiek atklāta vispirms? Kas nāk pēc tam? Kāda patiesība par Dievu tiek uzsvēta šajās vīzijās? _____

Katrā no šīm troņa zāles vīzijām vispirms notiek tas, ka Debesu būtnes uzsver Dieva svētumu. Jesajas vīzijā aina ir iespaidīga: templis ir piepildīts ar dūmiem un “durvju stabi” tiek satricināti, kad serafi pasludina Dieva svētumu. Jāņa vīzijā ķerubi izsaka tādu pašu paziņojumu: “Svēts, svēts, svēts” (sk. Ec. 10:14, 15, kur dzīvās radības aprakstītas kā ķerubi). Katram pravietim tika parādīta žilbinoša Dieva godības aina.

Tad mums tiek parādīta pravieša reakcija uz ainu. Jesaja izsaucas, ka viņš ir vīrs ar nešķīstām lūpām (Jes. 6:5), un Jānis raud, jo viņš saskaras ar tragisko patiesību, ka neviens nav cienīgs (Atkl. 5:4). Kad mums tiešā veidā tiek parādīts Dieva cienīgums, mēs beidzot sākam izprast cilvēka stāvokli: mēs esam pilnīgi necienīgi, un mums ir vajadzīgs Kristus kā mūsu Pestītājs.

Sātans ir izvīrējies daudzas apsūdzības pret Dievu, apgalvojot, ka Viņš ir patvaļīgs, savtīgs un bargs, taču pat īss brīdis Dieva troņa zālē atklāj sātana melus. Ieraugot Kristu tādu, kāds Viņš patiesībā ir, “Jērs, kas tapa nokauts” (Atkl. 5:12), ļauj mums ieraudzīt Tēvu tādu, kāds Viņš patiesām ir. Cik mierinoši apzināties, ka, redzot Jēzu, mēs redzam, kāds ir Tēvs (Jņ. 14:9). Un vislielākā atklāsme par to, kas ir Tēvs, ir ieraugāma Jēzus nāvē pie krusta mūsu labā.

Tātad krustam mums vajadzētu parādīt divas lietas: pirmkārt, cik ļoti Dievs mūs mīl, ka Viņš ir gatavs upurēt Sevi mūsu labā; otrkārt, tam vajadzētu parādīt mums, cik grēcīgi un krituši mēs esam, ka tikai caur krustu mēs varam tikt glābti.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Svētie Raksti skaidri norāda, ka Kristus ir vienīgais, kas ir cienīgs nodrošināt mūsu pestīšanu. Viņa dzīve bija vienīgā bezgrēcīgā cilvēka dzīve, vienīgais piemērs dzīvei, kas sniedza pilnīgu gandarījumu Tēva godam. Viņš ir nevainojams Dieva Jērs, un tagad Viņš stāv cilvēces priekšgalā kā mūsu mūžīgā drošība. Tajā pašā laikā Viņš uzņēmās mūsu vainu uz Sevi, apmierinot spriedumu, kas ir Dieva atbilde uz ļaunumu. Kad Jānis ir liecinieks neticamajai ainai, kurā Debesu būtnes pulcējas ap Dieva troni, viņam tiek aicināts beigt raudāt, jo “uzvarējis ir lauva no Jūdās cilts, Dāvida sakne” (Atkl. 5:5).

Padomājiet arī par to, cik slikts ir grēks un cik patiesībā ir pagrimusi cilvēce, ja grēka problēmu iespējams atrisināt vienīgi ar Jēzus, pašā Dieva, nāvi. Bez šaubām, ja būtu kāds cits veids, kā Dievs varētu mūs izglābt, nepārkāpjot Savas dievišķās valdības principus, Viņš to noteikti būtu izmantojis.

“Dieva likumu pārkāpšana prasīja grēcinieku dzīvību. Visā Universā bija tikai Viens, kas cilvēka labā spēja apmierināt šīs prasības. Tā kā dievišķais likums ir tikpat svēts kā pats Dievs, tad šo pārkāpumu varēja salīdzināt tikai Dievam līdzīga būtne. Tikai Kristus varēja atpirkt kritušo cilvēku no likuma lāsta un atkal saskaņot ar Debesīm. Kristum vajadzēja uzņemties grēka vainu un kaunu, bet grēks svētajam Dievam ir tik pretīgs, ka līdz ar to tas šķirtu Tēvu no Dēla. Lai glābtu kritušo cilti, Kristus bija gatavs nolaisties visos posta dziļumos.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 63. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jānis redz Jēru ienākam troņa zālē, kurš izskatījās tā, it kā būtu “nokauts”. Atkl. 13:8 mūs apgaismo, ka Jēzus ir “nokauts” kopš pasaules radīšanas. Ko mēs varam uzzināt par Dievu, pateicoties tam, ka pestīšanas plāns jau bija izveidots, pirms mums tas bija vajadzīgs?

2. Daudzi ateisti uzskata, ka mēs mītam vieni aukstā, bezrūpīgā Visumā. Turpretim Bībele runā ne tikai par mīlošu Dievu, bet arī to, ka Viņš milēja mūs tik ļoti, ka pat ienāca šajā pasaulē (kā Cilvēka Dēls) un pat nomira tās dēļ. Cik atšķirīgi mums vajadzētu uzlūkot pasauli un savu vietu tajā – pretstatā tiem, kas Dievam netic? Citiem vārdiem sakot, kā krusta realitātei vajadzētu ietekmēt visu, ko mēs darām?

3. Kāpēc Kristus dzīvība, nāve un augšāmcelšanās bija vienīgais līdzeklis, ar kuru cilvēce varēja tikt glābta? Un ko šis izmaksas stāsta par to, cik ārkārtīgi ļauns ir grēks?